

Ένα περιστατικό που μου έκοψε την ανάσα

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Οδηγούσα χτες γυρίζοντας από κάτι υποχρεώσεις. Ντάλα ο μεσημεριανός ήλιος. Στρίβω δεξιά σ'ένα δρόμο (μονής κατεύθυνσης). Μπροστά μου ένα μηχανάκι. Ο 60ρης οδηγός του κ η γυναίκα του επιβάτες.

Σε κάποια φάση το μηχανάκι, ενώ βρισκόταν στην άκρη του δρόμου, αδικαιολόγητα μπήκε στη μέση-μέση του δρόμου απότομα. Αδικαιολόγητα. Πέρασαν **ένα, ίσως και δύο, δευτερόλεπτα** μέχρι να με αντιληφθεί ο παππούς και να κάνει στην άκρη.

Τον προσπέρασα με δυσφορία και άρχισα να πατάω το γκάζι...

Έλα, όμως, που αυτή η αργοπορία του παππού με γλίτωσε από σοβαρότατο τροχαίο. Πώς; Άκου. Στο επόμενο ακριβώς στενό (στο οποίο είχα προτεραιότητα) μια γυναίκα πέρασε με αστραπιαία ταχύτητα χωρίς να κοιτάξει αν έρχεται κανείς.

Ένα, ίσως και δύο, δευτερόλεπτα αν ήμουν πιο νωρίς εκεί... καταλαβαίνεις τι θα γινόταν...

Πες το θαύμα. Πες το τύχη. Πες το όπως θες. Πάντως η καθυστέρηση αυτή μου έκοψε την ανάσα. Στην αρχή δεν έδωσα σημασία στο γεγονός. Μάλιστα γέμισα και

σκόνη τον παππού με τη γυναίκα του, αφού τους προσπέρασα στο δρόμο εκείνο (που ήταν χωματόδρομος). Αν μπορούσα να τους ξαναδώ, θα τους φιλούσα μετανιωμένος, θα τους ζητούσα συγγνώμη που τους λέρωσα και θα τους ευχαριστούσα που στάθηκαν η αιτία να γλιτώσω.

Και κάτι τελευταίο: ένα λεπτό ΠΡΙΝ το συμβάν, κάτι μέσα μου με προέτρεπε: “*Σεβάχ, να λες την ευχή. Γιατί την ξεχνάς; Ξεκίνα τώρα!*”... Έτσι, την ώρα του συμβάντος έλεγα την ευχή. Πες το τύχη, πες το ό,τι θες. Το θέμα είναι τα γεγονότα. Και το αποτέλεσμα...

Μήπως, φίλε/η, οι άγγελοι είναι πάντα δίπλα μας κι εμείς κοιμόμαστε όρθιοι; Μήπως τελικά ο κόσμος γύρω μας είναι θαυμάσιος κι εμείς επιλέγουμε να προχωρούμε με τα μάτια της ψυχής μας κλειστά;

Πηγή:aoratigonia.blogspot.gr